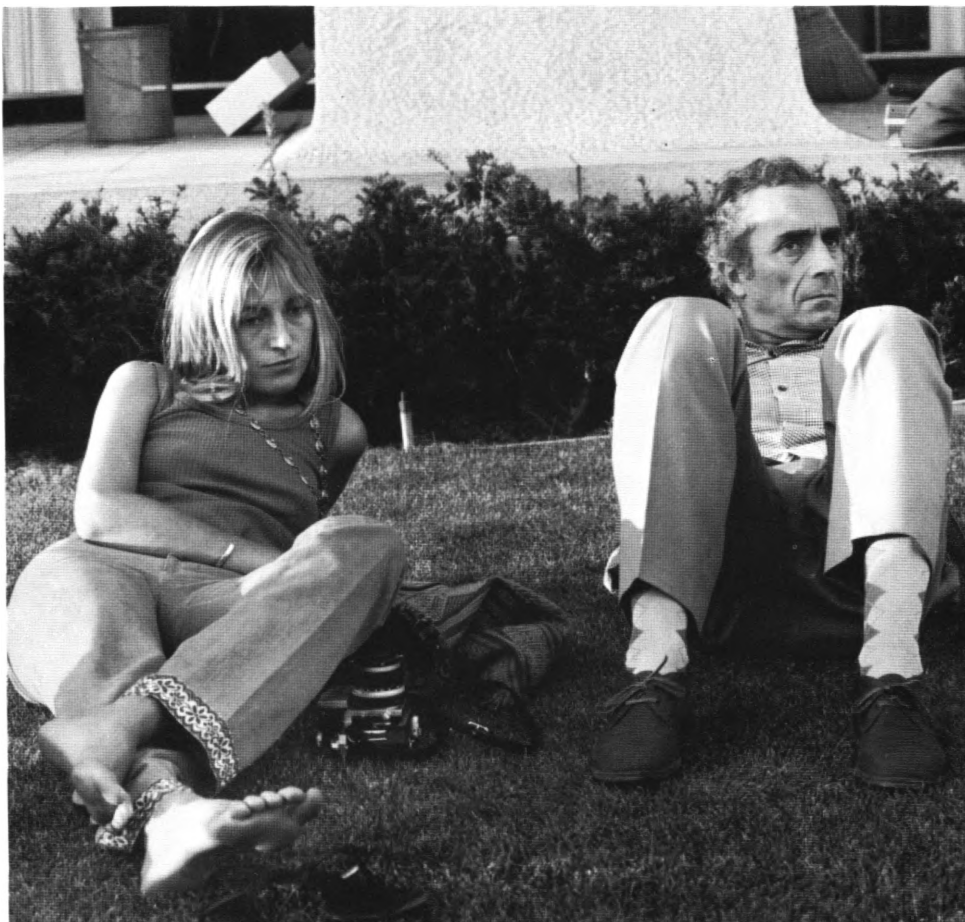

ZABRISKIE POINT / AXEL MADSEN

I februar slutter Michelangelo Antonioni, otte italienere og firs amerikanere optagelserne af »Zabriskie Point«, mens de hver for sig forsøger at forestille sig, hvordan Antonionis første amerikanske film bliver.

Humøret er ikke det bedste. Groft stillet op er situationen nogenlunde den, at amerikanerne ikke forstår eller stadig er chokerede over et orgie, der blev optaget for en måned siden, at italienerne er overbeviste om, at Antonioni er en kommunist, hvis perverse hensigt det er at degradere USA, og at Antonioni selv, der er meget lidt meddelssom, ikke gør noget for at opmuntre holdet. Efter et døgnsoverhold i Scottsdale, Arizona, og et besøg under optagelserne i Los Angeles, kan jeg kun lade tvivlen komme ham til gode og filosofisk gentage overfor mig selv, at der måske findes visse kunstnere man ikke bør se i arbejde, men blot se deres færdige værk.

Hvis man havde set Antonioni arbejde i London, ville man sikkert have følt den samme tvivl. Hvordan kan denne italiener, der knap taler engelsk, og som kommer med en kultur, der i ordets vigtigste betydning er modstridende, forstå dette London, der tilhører en helt anden generation? Og dog fik Antonioni med »Blow-Up« fat i den revolution, der går for sig i sæder, smag og moral, denne isnende grad af forgængelighed og angst, af forandring og karikatur bagved det modeprægede Londons farverige ydre. Vil Antonioni på lignende måde være i stand til at beskrive Amerika med »Zabriskie Point«, som han optager for Metro-Goldwyn-Mayer's penge i Death Valley og i Los Angeles? Måske; men det første, overfladiske indtryk er ikke godt.

Antonioni bryder sig ikke om pressen. Af dagblade har kun et eneste fået adgang til

optagelserne. Presseattachéen, Beverly Walker (den tredje – efter at de to første er blevet afskediget af instruktøren), der er fra New York Film Festival, satte hårdt mod hårdt, og til sidst fik »New York Times« lov til at sende en journalist. At »Esquire« og »Sight and Sound« fik lov til at interviewe ham, medens Alberto Moravia kom forgæves helt fra Rom, afspejler snarere Frk. Walkers end Antonionis smag.

Jeg kom til Scottsdale den forkerte dag. Antonionis hold var ved at sprænge et hus i luften, der var særligt konstrueret til dette formål af de gode gamle Hollywood-trickteknikere, og min første forbløffede konstatering var, at Antonioni er bange for det nye venstre.

Tanken om at det nu udspreddes over hele Europa, at Antonioni i USA til en eneste scene i en drømmesekvens bortødsler så stor en sum, at en ung filmmand kunne lave en hel film for de samme penge, gjorde ham bange. Senere betroede Frk. Walker mig, at han ligeledes var bange for, at »Zabriskie Point« ikke ville blive vel modtaget af »Students for a Democratic Society« (SDS), der er centrum for studenterrevolten i USA, men som dog er ved at miste noget af sin betydning.

Bortset fra almindeligheder er det vanskeligt at sige noget om, hvad »Zabriskie Point« drejer sig om. Antonioni tror jo ikke på en decideret handling, og Frk. Walker må ikke vise manuskriptet, give nogen synopsis eller pressemeddelelser fra sig. Men naturligvis har Beverly Walker kontakter hvad produktionsbilleder angår, og dem fremviser hun i al uskyldighed. Der er billeder af Los Angeles' reklameplakater, der viser et eksotisk og vulgært Californien – kort sagt billeder

Michelangelo Antonioni i pause under indspilningen af »Zabriskie Point«.

i værste Mondo Cane-stil. Men hvem ved? De kan lige så vel klippes sammen til en helhed, som kan komme til at virke lige så stærkt som mannequinerne bag de kæmpe-mæssige skærme af matslebent glas, der illustrerede »Blow-Up«s tiltrækkende, falske og uvirkelige verden.

»Zabriskie Point«, opkaldt efter en funktionær i »Southern Pacific Railway« fra den heroiske epoke, hvor vesten blev vundet, er en spøgelsesby i Death Valley, 160 km nordvest for Las Vegas. På deres omstrejfende tur fra Los Angeles til Scottsdale kommer helten og heltinden til dette hus beliggende ude i ørknens, som helten til sidst sprænger i luften i tankerne.

De medvirkende i »Zabriskie Point« er to ukendte navne samt Rod Taylor, der er den unge piges chef. Helten spilles af Mark Frechette, en 21-årig ung mand fra Boston, der aldrig har været skuespiller, en slags amerikansk Alain Delon. Heltinden er Diara Halprin, en 18-årig pige fra Californien, som Antonioni opdagede i en kortfilm, hvor hun dansede i 30 sekunder.

Før Antonioni forlod Rom, sagde han, at han i højere grad ville afsløre sig selv i »Zabriskie Point« end i »Blow-Up«, at han ville forsøge ikke at overlade til tilskueren at drage konklusioner, men selv gøre det, og at filmen om muligt ville blive fulgt op af en anden, der skal indspilles i det kommunistiske Kina. Kort sagt, at han nu følte behov for at fortælle en historie, der gør det muligt for ham mere åbent at sige, hvad han har på hjerte, og at USA ikke er et påskud, en baggrund, sådan som London på sin vis var det.